

INTERNASJONAL SOSIALISME

1 - 2013
6. årgang.
Pris: Valgfri

SOSIAL KAMP I EUROPA

MAGGIE DEAD SYRIAS REVOLUSJON DERFOR ER VI ÅPNE KLIMAJOBBER

Sosial kamp i Europa

Krisa i den globale kapitalismen runder sitt femte år, og har satt fart i et angrep på arbeiderklassen som står uten sidestykke i etterkrigstidas Europa. Kollektive avtaler og oppsigelsesvern settes til side, lønninger kuttes, «sosial dumping» er omfattende og arbeidsledigheten er enorm. Velferdsordninger og sosial sikkerhet kuttes ned, og offentlig eiendom selges ut. Fattigdommen sprer seg som pesten. Desperate arbeidere tvinges til å akseptere usikre arbeidsforhold under nedverdiggende betingelser, i flere tilfeller settes liv og helse på spill for at kapitalister kan skvise ut større profitter.

Samtidig som millioner synker ned i fattigdom, vokser antallet superrike. På verdensbasis kom det 120 nye dollarbillionærer til på Forbes årlige statistikk for 2012, mens formuene til de nå 1226, har steget fra 4,6 til 5,4 trillioner dollar. I Norge har det blitt mer enn 100 flere milliardærer i løpet av siste regjeringssperiode, mens antallet fattige har steget. Barn i fattige hjem teller 120.000 i 2012, i følge EUs beregningsmetode. Når de rike blir rikere under en internasjonal resesjon, blir det tydelig hvor barbarisk kapitalismen fungerer. Krisa er helt reell. Systemet var ved å kollap-

se. Bankene tok umiddelbart kommandoen over verdens regjeringer, og krisepolitikken som har påfulgt. Men den kapitalistiske «redningen» utarter seg som en gedigen menneskeofring, for å berge et system som alltid vil berike de rikeste.

Når arbeidere skytes

Angrepene fra kapitalen intensiveres mot utsatte grupper. Et skrekkszenario som setter forholdene på spissen, var sjefene som åpnet ild mot 200 arbeidere som krevde inn ubetalt lønn på lusne 160 kroner dagen, ved en jordbærfarm i Manolada, Hellas, 18. april. Som om ikke dette var nok, ble flere arbeidere dernest arrestert som «illegale» innvandrere. Dette er et ekstremt eksempel, som kobler sosial dumping til rasistisk asylpolitikk og fremveksten rasistisk vold og fascisme. Manolada er kjent for rasistisk vold og rovdrift på arbeidsinnvandrere og asylsøkere. Trenden er imidlertid den samme i alle land, og norske kapitalister er ikke snauere enn andre. Krisa på kontinentet gir gylne anledninger til å suge ut ekstra profitt på å tyne innleide arbeidere. Avsløringer av grov lønnsdumping og livsfarlige forhold under bygging av nytt Coop-lager ved Gardermoen i april, føyer seg

inn i en rekke av eksempler. Mørketallene er store.

Sosial dumping og tariffnekt i Norge, viser at vi ikke kan ha illusjoner om at forholdene i Norge er isolerte fra mer kriseramma land. Angrep på lønninger, velferdsordninger og rettigheter, er en global trend. Krisa har intensivert angrepene. Om krisepolitikken til den såkalte triokoen, EU, IMF og Den europeiske sentralbanken ikke slås tilbake, vil det også intensivere aggresjon fra kapitalen i Norge. En Høyre-Frp regjering banker stadig hardere på dørene, mens NHO har vist at de vil gå lang vei for å reversere fagbevegelsens kamper mot sosial dumping og bedrifter som driver tariffnekt. EL & IT Forbundet peker ut en viktig strategi for fagbevegelsen, ved å varsle at de tar ut 3000 medlemmer fra 7. mai til sympatistrek mot tariffnekt i Atea. Innsatsen til bygningsarbeiderne i Oslo kan også trekkes fram; 40 % av medlemmene deres er arbeidsinnvandrere. At fagbevegelsen styrker seg med arbeidsinnvandring, må være av høyeste prioritet for alle berørte fagforeninger.

Ikke uten motstand

Motstanden i Europa har til dels vært massiv. I Hellas har det vært

29 generalstreiker siden 2009, med massive protester, okkupasjoner og nye former for selvorganisering i lokalsamfunnene. De arabiske revolusjonene i 2011 sparket i gang nye inspirerende bevegelser i andre land, som la vekt på å erobre offentlig rom, men som også fikk støtte fra arbeidere og fagforeningsaktivister. Foruten i Hellas, har det vært generalstreiker i Spania og Portugal, og massestreiker i Italia, Frankrike, Belgia og England. I England gjennomførtes den største massestreiken siden generalstreiken i 1926 i november 2011. Det har også vært sektorstreiker og sterke bevegelser mot usosial politikk fra Tory-regimet. 14. november 2012 gikk spanske og portugisiske fagforeninger til den første koordinerte generalstreiken siden fascistenes fall. Dette igjen, som del i den første europeiske generalstreiken. Oppslutningen var betydelig også i Italia og Hellas, mens det var demonstrasjoner i 130 franske byer, demonstrasjoner og jernbanestreik i Belgia, og mindre markeringer i flere land. I april gikk mer enn 100.000 arbeidere ved 400 bedrifter til generalstreik i sørlige Polen, som med det var den første generalstreiken siden arbeideropprøret i 1981. Initiativet «Blockupy Frankfurt» mobiliserer i disse dager fagforeninger og sosiale bevegelser fra hele Europa til sen-

trum for de europeiske finansinstitusjonene, for å samle internasjonale krefter mot Troikaen i mai. I juni drar blant andre LO i Oslo til «Alter Summit» i Athen, for å møte flere europeiske fagforeninger og andre bevegelser som vil samle seg om en internasjonal strategi bak krav om et «alternativ» Europa.

Alternativ til barbariet

Politisk polarisering er også uttrykk for at systemet er i en dyp politisk krise. Fascistiske bevegelser viser på den ene siden hvor fatalt et nederlag for arbeiderklassen kan bli. På den andre siden vokser også radikale venstrepartier. Italia er for øyeblikket noe mer på siden, der en original «Fem Stjerner bevegelse» samlet mye av den folkelige protesten i siste parlamentsvalg. I Hellas har venstreradikale Syriza vist at folk ser etter nye politiske alterna-

tiver til de etablerte systempartiene. Veksten for radikale venstrepartier, massestreiker og demrende internasjonalisering av motstand, er klart positive tegn på at motstanden kan utvikle seg videre. Selv i Hellas, der kampene har vært de hardeste, gjenstår det på varige massestreiker og kamporganer som kan ta arbeiderklassen videre til seier. Krisepolitikken som føres under ledelse av Troikaen i Europa, må sees i forlengelsen av den «ny-liberalistiske» offensiven som slo inn for fullt med jappetid, Thatcher, Reagan og Willoch på 1980-tallet. Ny-liberalistisk strategi slo inn som en reaksjon på krise og resesjon på 1970-tallet, som gjorde ende på etterkrigstidens stabile vekstepoke. Den grunnleggende ambisjonen har vært å restituere jevnt over fallende profitttrater. Men den mislykka krisepolitikken vi ser i dag, viser at kapitalen begynner å gå tom for politiske strategier. Muligheten for vedvarende krisespredning og massive ødeleggelse, med angrep på alle sosiale fronter, er helt reell. Depresjonen på 1930-tallet åpnet for historiens største barbari. Et alternativ som peker utenfor kapitalismens rammer er mer aktuelt enn noen sinne. En reell manifestasjon av internasjonal arbeidermakt vil endre alle denne verdens dunkle horisonter.

Internasjonale Sosialister

Maggie, Maggie, Maggie – Dead, Dead, Dead

Vi var mange som ropte hurra da den tidligere britiske statsministeren Margaret Thatcher døde i april. Samtlige mediekkanaler tryllet fram en Englandseksperter som kunne fortelle at endringene hun gjennomførte på 80-tallet var nødvendige. Labour leder Ed Miliband sa at «økonomien måtte endres». De viderefører en myte som har blitt bygd opp siden Thatcher kom til makta i 1979. Nemlig at fagforeningene var i ferd med å ødelegge britisk økonomi. I følge denne late historietolkningen var det vår egen feil at vi fikk Thatcher og den katastrofale høyrepolitikken som hun førte.

■ Tim Robinson

Thatcher reddet ikke økonomien. Vekst på 80-tallet var på 2,4 %, nøyaktig den samme som på 70-tallet. På 60-tallet var veksten 3 %. På 80-tallet flommet det inn oljepenger også, men disse ble sløst vekk på skattelettelser for de rike og voksende trygdeutbetalinger, nødvendige på grunn av massearbeidsløsheten som den konservative Thatcher regjeringen hadde skapt med vilje.

«Thatcherismen» var starten på en ukontrollert markeds kapitalisme som kræsjet spektakulært i 2008.

Løsningen på dagens krise er mer av det samme. Privatisering, deregulering av finans, lavere skatter for de rike og økende ulikhet. Alternativer av denne høyrepolitikken føres av sosialdemokratiske og liberale, så vel som konservative regjeringer over hele Europa i dag.

Det var et stort ideologisk skift til høyre på 80-tallet, som var en viktig seier for Thatcher og hennes allierte, i USA Ronald Reagan.

Redde

Thatchers prosjekt var aldri å redde økonomien, det var å kneble arbeiderklassen. Den første halvdel av 70-tallet var den britiske eliten redde for arbeiderne. Jeg var 11 år en februar kveld i 1972 da lysene sloknet. Min fars stemme i mørket sa «det er gruvearbeiderne». De var i streik, og hadde med solidaritet fra kraftstasjonsarbeidere stoppet strømforsyning. Det er når arbeiderklassen kjenner sin makt på denne måten, at herskerklassen mener at endringer er nødvendige.

En ny gruvestreik i 1974 fikk Thatchers forgjenger Heath til å utlyse valg under slagordet «Hvem styrer landet – regjeringen eller fagforeninger?». Han tapte valget og en ny Labour regjering overtok.

Finansminister Dennis Healey lovet at de rike skulle skvises hardt. Thatcher ble valgt til leder for Toryene i 1975. Labour inngikk en avtale med fagforeningslederne (en sosial kontrakt). Senere fikk vi en variant av denne i Norge, med Solidaritetsalternativet. Den sosiale kontrakten gikk ut på at fagforeningslederne skulle holde medlemmene sine i ro, mot at regjeringen leverte reformer.

I 1976 var vi i streik på skolen min. Vi vant fram med kravet om at jentene fikk gå med bukser istedenfor skjørt. Dennis Healey hadde ikke mere penger og ba Det Internasjonale pengefondet (IMF) om lån. IMF sa, som IMF alltid sier, at lånet kom med en betingelse. Betingelsen var at Healey måtte skvis de fattige.

Arbeidere i offentlig sektor ble hardt rammet, med lønnskutt og nedbemanning. Solidariteten som hadde vært så sentral tidligere, ble undergravd av ledere som dempet aktivitet. De mest kampvillige arbeiderne ble ofte isolerte. Bitterhet og demoralisering var i ferd med å erstatte selvtilit. Vinteren 1978-79 ble av media døpt «misnøyens vinter», etter en linje fra Shakespeare. Offentlige ansat-

te som søppelkjørere, streiket mot enda nye kutt.

Krig

Våren 79 hadde jeg fått stemmerett, men Thatcher vant valget likevel. De første to årene ved makta var hun den mest upopulære statsminister noensinne. Hun brukte Falklandskrigen i 1982 til å piske opp nasjonalisme og framstille seg selv som en sterk leder. Vi fikk massearbeidsløshet på linje med 30-tallet. Regjeringen satte i verk sin hemmelige plan for å knekke de sterkeste fagforeningene.

Planen var en salamitaktikk. Stålarbeidere så arbeidsplassene deres rasert. De mektige grafiske foreninger ble pekt ut som et mål og kjempet en lang kamp, hindret av nye anti-fagforeningslover. Regjeringen og arbeidsgiverne påførte viktige arbeidergrupper nederlag. I 1984 var de klare for det de så på som den viktigste styrkeprøven. Kampen mot de 180 000 organiserte gruvearbeiderne.

Regjeringen sa at mange gruver skulle stenges og framprovoserte streiken som varte i ett helt år. De hadde planlagt den nøye og brukte enorme ressurser for å sikre seieren. Gruveområder ble okkupert av politiet og tusener ble arrestert. Mange av disse småbyene er øde i dag. Der det finnes folk, var det feiring med bål og dans etter Thatchers død.

Kvinner mot Thatcher

Opptøyer

Kanskje er det fordi jeg ikke er en «Englandsekspert», men jeg mener at en kampvillig arbeiderklasse som kjemper for bedre levekår er en god ting å ha. Om Thatcher skiftet styrkeforholdene i favør av kapital, kunne hun ikke utrydde motstand.

Med innføringen av den forhatte Poll tax – der de fattigste og rikeste skulle betale den samme kommuneskatten, gapte hun for høyt. Massiv motstand kulminerte i opptøyer i London og en ny nervøsitet på toppen av samfunnet. I 1990 ble den store lederen dumpet av sitt eget parti.

Det ideologiske skiftet mot høyre som Thatcher sto i spissen for sliter vi med enda. Med markedsprinsipper overalt, fra helsestell til skoler. Med et finansvesen utenfor demokratisk kontroll, som flår oss for så å spille vekk pengene, før de reddes av skattepenger som markedet har bestemt ikke kan brukes på sykehus og skoler.

Thatcher sa at England kom til å bli «oversvømt» av fremme-

de kulturer. Arvtakeren Cameron forsøker nå å gjøre innvandrere til "trygdemisbrukere" og syndebukker, mens hans regjering angriper med hardere kutt og større ulikhet enn noe som eksisterte i Thatchers tid. Thatcher var selvsagt Storbritannias eneste kvinnelig statsminister, og like selvsagt er det at hennes politikk rammet kvinner hardest, og gjør det nå også.

Men siden århundreskiftet har det vokst fram en bred og dyp ideologisk strømning som er kritisk til kapitalismens grunnstein. Som ikke aksepterer at profitt og konkurranse er viktigere enn mennesker. Disse menneskenes håp og drømmer kommer ikke til uttrykk gjennom de store partiene. Disse har akseptert ikke bare kapitalisme, men den høyrevridde liberalistiske utgaven av den. Thatcher selv svarte på spørsmål om hva som hadde vært hennes største bragd: «New Labour» under Tony Blair.

Thatcher levde altfor lenge. Det er virkelig på tide at den råtnete politikken følger henne i graven.

The Syrian revolution is a part of the Arab revolutions

Speaking at *Sosialisme Nedenfra* 25. mai is Ghayath Naisse. Naisse is a Syrian surgeon exiled in France, a founder of the Committees for the Defence of Democracy Freedoms and Human Rights in Syria (CDF) and a leading member of the Syrian Revolutionary Left. He will speak on the part class struggle plays in the Arab revolutions and why he sees the Syrian revolution as part of the popular struggles for self-empowerment

Here are some quotes from Ghayath Naisse.

On the role of imperialist powers:

“The actual military intervention currently underway is being led by Russia and Iran in support of the regime. Saudi Arabia and Qatar, on the other hand, have only given a very limited quantity of military aid to groups close to them politically. The major imperialist powers, led by the United States, have always supported what they call an «orderly transition» in Syria, which means

only superficial and partial changes to the structure of the regime”.

“In any case, the imperial powers and the Zionist entity see the destruction of Syria’s infrastructure and the damage of its military capabilities as beneficial in the long run, because it will weaken Syria’s capabilities on all fronts, whatever new ruling power emerges”.

On the resistance groups:

“To say that the armed popular resistance is merely groups of «Islamists» is a lie that slanders the Syrian Revolution. This picture is promoted by the media and the satellite channels of the reactionary oil monarchies because they fear the success of the Syrian Revolution and the possibility that it might inspire revolutionary movements among their own populations. In particular, I am speaking of Al Jazeera, which is the ideological apparatus of the sheikdom of Qatar”.

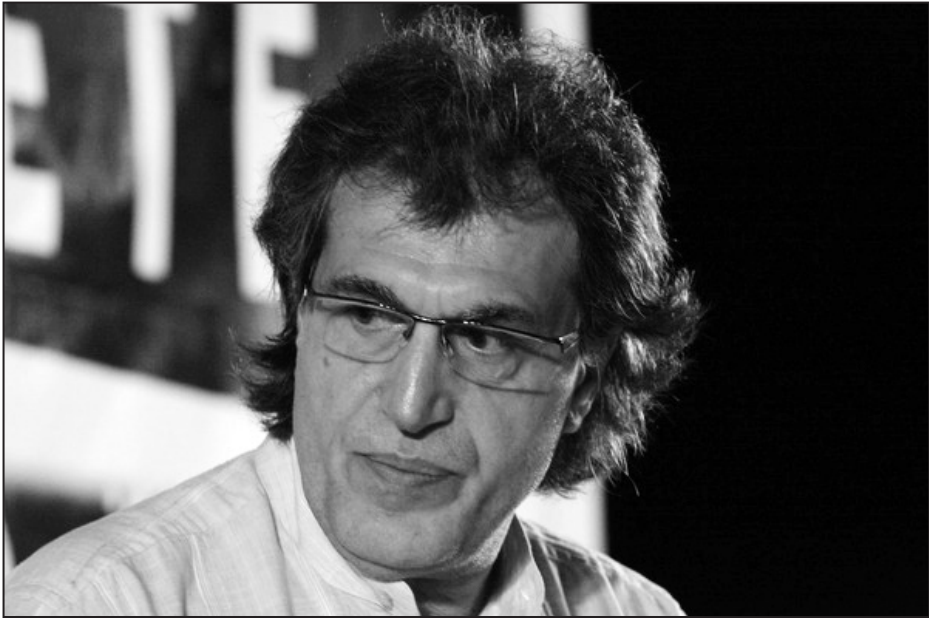
“The Syrian Revolution today has two aspects. One is peaceful,

the other armed. We are counting on the growth of the popular movement. And for the last year, the movement has not been based in the mosques, which was always a lame excuse made by some opportunists on the left to justify their alliance with the dictatorship. We also aim to restructure the armed work by tying it to the popular movement and the program of the popular revolution”.

On the future of the Syrian Revolution:

“The Syrian Revolution faces many difficulties, obstacles and challenges. The reactionary and imperialist governments, which falsely proclaim their friendship with the Syrian people, do not wish to see them succeed, because the Syrian Revolution’s victory will mean the spread of revolutions like wildfire throughout the Gulf states, Saudi Arabia and beyond”.

“We are witnessing revolutionary processes that will not stop at partial changes to the standing regi-

Ghayath Naisse

mes. These are popular revolutions from below that push, without any doubt, toward the deepest political, economic and social changes in our countries. In other words, they are permanent revolutions. The task of the revolutionary left is to push the revolutionary process forward by mobilizing the masses and increasing their level of revolutionary consciousness to the utmost degree, that is, towards social revolutions: socialism".

From an interview first published at the Almounadil-a website.

Redigert av Susan Lyden

WWW.INTSOS.NO

**INTERNASJONAL
SOCIALISME** - nr. 1 -
2013. Utgitt av Interna-
sjonale Sosialister.

ISSN: 1890-6567.

EPOST:

intsos@intsos.no.

POSTADRESSE:
Pb.9226 Grønland,

0134 Oslo.

INTERNETT:

www.intsos.no.

KONTO: 7874 05 27591.

REDAKSJON: Thomas
Kvilhaug, Monika Ustad,
Randi Færevik, Bjørn
Østby og Susan Lyden.

TRYKK: 07 Gruppen.

FORSIDEBILDE:

Århus 2012.

Foto: Monika Ustad

ABONNEMENT:

abonnement@intsos.no.

Kr 100,- pr. år (3-4 nr.)

BLOGG:

<http://internasjonalsosialisme.wordpress.com>

FRI KULTUR:

Innholdet er til fritt bruk, husk kildehenvisning.

Mobiliser for alternativ til olje

Arbeiderpartiets landsmøte i april gikk ikke uventet inn for konsekvensutredning av oljeboring i Lofoten, Vesterålen og Senja. AUF har lenge mobilisert mot et slikt vedtak, og motstanden hadde fått støtte fra fire fylkesmøter, men med 104 motstandere blant 298 delegater, var slaget tapt. I følge Trond Giske, som noe overraskende stemte for, var vedtaket et «kompromiss», da partiet ikke skal «ta stilling» til om områdene skal åpnes for boring før landsmøtet i 2015. Dette er en elendig unnskyldning. Arbeiderpartiets offisielle tale har hele tiden vært at de vil «ta stilling etter en konsekvensutredning». Men strategien bak talen er manipulasjon med opinionen og den folkelige motstanden. All erfaring tilsier at en konsekvensutredning vil være åpningen. Mest sannsynlig vil vi i neste omgang bli servert forklaringer på hvordan områdene åpnes «skånsomt og trygt», med «verdens mest miljøvennlige oljeteknologi». Dermed sagt er ikke slaget tapt. Stoltenberg-fløyen vil kjøre tospann med Statoil til målstreken,

Andreas Ytterstad, aktivist for 100.000 klimajobber, kommer på Sosialisme Nedenfra.

men folkelig mobilisering kan fortsatt holde politikere og regjeringer tilbake. En seier for *Folkeaksjonen oljefritt Lofoten, Vesterålen og Senja*, miljøbevegelse, fiskere, havforskere og fagbevegelse som er i opposisjon til den altoverskyggende oljeiveren, vil være en stor seier og et skritt på vei for den videre kampen for klimahensyn og miljø. Vi kan ikke lenger akseptere at oljekapitalens kommando står i veien for alle andre hensyn, til klima, miljø og vårt felles livsgrunnlag.

100.000 klimajobber!

Andreas Ytterstad, klimaaktivist og forsker, skal innlede på Sosialisme

Nedenfra 2013. Han er medlem i «Concerned Scientists», og er forfatter av boka «100.000 klimajobber og grønne arbeidsplasser nå – For en klimaløsning nedenfra». Forfatteren er også blant initiativtakerne til kampanjen som stiller seg bak det samme kravet, og som involverer fagbevegelse, forskere, miljøorganisasjoner og flere. «Uten fagbevegelsen med på laget» har Ytterstad sagt, «har vi tapt». Mobilisering for en mer klimavennlig økonomi og grønne arbeidsplasser begynner nedenfra. Kom og hør Andreas Ytterstad blant innlederne på *Sosialisme Nedenfra*, 25. mai, 2013.

Klimatrusselen er et kollektivt samfunnsproblem,
der er fagbevegelsen eksperter
Andreas Ytterstad, forfatter

Bestill boka på gyldendal.no (100 kr),
eller kontakt LO i Oslo på post@lo-oslo.no
dersom du vil bestille flere eksemplarer.

Derfor er vi åpne som revolusjonære sosialister

NRK Brennpunkt avslørte tidligere i år i dokumentaren «Infiltratøren» hvordan PST har infiltrert aktivister på venstresida gjennom de siste ti årene. Aktivister fra Blitz, SOS Rasisme og Internasjonale Sosialister har blitt forfulgt, kartlagt og registrert.

Overvåking mot venstresida har pågått uavbrutt i mange tiår, mot NKP, AKP-ml og senere mot nyere venstregrupperinger i Norge. Illustrerende nok for akkurat dette infiltrasjonsforholdet, ble det innledet i forbindelse med demonstrasjonene mot Verdensbanken i Oslo i 2002. Illustrerende, fordi nettopp disse demonstrasjonene (foruten å være svært fredelig gjennomført) føyde seg inn i tidens nye «anti-globaliseringsbevegelse», der liberale systemkritikere, demokrati-aktivister, miljøbevegelse, religiøse samfunn, fagforeningsaktivister, antikapitalister, sosialister og anarkister forente tropper. Bevegelsen var en internasjonal manifestering for mer global rettferdighet, åpenhet og demokrati. Og dens internasjonale omfang satt en støkk i Vestens

herskerklasser, som svarte – ikke akkurat da i Norge – med brutal statlig vold og undertrykking. PSTs metoder og søkelys på norsk venstreside føyer seg inn i de vestlige statsmaktenes angrep på åpen, folkelig mobilisering. Påstander som at Internasjonale Sosialister er en voldelig organisasjon som har befatning med våpen, er løgner som har som hensikt å dekke over den virkelige årsaken til at vi blir overvåket. Den virkelige årsaken er at vi bygger massebevegelser mot krig, kapitalisme, rasisme og klimakrise. Internasjonale Sosialister krever at PST legger dokumentasjon på bordet for påstandene de kommer med, eller trekker disse tilbake.

Derfor er vi åpne

Det er ikke så fryktelig vanskelig for agenter å infiltrere på venstresida. Internasjonale sosialister har ikke noe å skjule, annet enn våre medlemmers private anliggender. Vi er ikke naive. Vi er åpne, gjennomsiktige og uttalte på det vi står for og arbeider for, og vi vil forbli det. Vi har søstre og kamerater i land med mer omfattende forfølgelse mot politisk opposisjon. De

skjuler det de er nødt til å skjule, for ikke å bli utsatt for overgrep og arrestasjoner fra sikkerhetstjenester. Men i alle land søker vi så langt det er forutsetninger for det, samarbeid og enhet med fagforeninger, demokratiske partier, aktivistmiljøer og folkelige bevegelser. Kampen for sosialisme kan ikke bygges gjennom isolerte celler med hemmelige motiver.

Sosialisme bygges nedenfra

Vi er revolusjonære sosialister. Vi ser på demokrati og sosialisme som gjensidige forutsetninger for organisering av kollektive kamper mot undertrykking og urettferdighet. Det ligger dypt forankret i vår tradisjon å forkaste de gamle forbyrteriske ettpartistatene som eksemplarer av kapitalisme («statskapitalisme») i all sin utbytende og voldelige natur. Vårt gamle slagord var «verken Washington eller Moskva – men arbeidermakt og internasjonal sosialisme». Vårt politiske grunnmerke har alltid vært «sosialisme nedenfra». Det er i våre øyne ingen annen sosialisme enn «sosialisme nedenfra» – demokratisk organisert fra bunnen, med røt-

PSTs infiltrering av relativt små aktivistmiljøer på venstresiden er en del av mønsteret.

tene i proletære og folkelige kamper og selvorganisering. Vi kaller det gjerne «arbeiderråd», eller råds-makt/rådsdemokrati.

Kapitalismen truer demokratiet

Vi forsvarer demokratiske rettigheter som folk har kjempet igjennom i Norge og andre vestlige samfunn. Men vi tar de ikke for gitt. Under kapitalisme vil demokratiske rettigheter og organisasjoner alltid være truet. Kapitalismen vil ved sin hang til økonomisk selvskading (gjennom kriser), krig og imperialism, alltid kunne slippe rovdycet løs på folk. Kapitalismens utbytende vesen vil, i møte med dype økonomiske og sosiale kriser, kunne føre herskerklassene til å forkaste demokratiet og bekjenne seg til hva enn det skal være av våpen, i verste fall gjennom en fascistisk løsning.

Derfor er vi revolusjonære sosialister

Under kriser er det vanlige folk som blir angrepet, og det er vanlige folk som blir kriminalisert. I løpet av de siste fire årene har vi sett millioner bli dumpet ned i arbeidsledighet og fattigdom. Hele generasjoner har blitt spyttet ut av en kapitalistisk

Verdensbank-demonstrasjonen i 2002. Foto: Geir Jenssen.

økonomi som ikke «trenger» dem. I Norge er vi fortsatt i relativt fred for den internasjonale krisa, men heller ikke de oljesmurte musklene i den norske økonomien har spart arbeidere for nedleggelse av industrivirksomheter og gamle hjørnesteinsbedrifter. Mens norsk kapital har vokst seg stadig fetere, har ikke fattigdommen blitt redusert. Klasseskillene har økt jevnt, mens offentlige tjenester går på sparebudsjetter. Sosial dumping i arbeidslivet viser at arbeideres organisasjoner aldri vil få hvile. Så selv i et land som relativt sett ikke er i en krise, ser vi at det kapitalistiske systemet er iskaldt innrettet etter profit, ikke mennesker. Det vil fortsette å komme nye angrep på velferdssystemet, på våre tilkjempede løn-

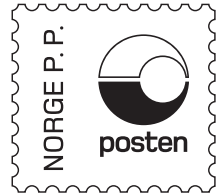
ninger og rettigheter. Det vil fortsette å komme rasistiske angrep på utpekte grupper i samfunnet, som mot romfolk, asylsøkere eller muslimer. Og det vil fortsette å komme invitasjoner til vestlige krigere mot fattige land.

PSTs infiltrering av relativt små aktivistmiljøer på venstresiden er en del av mønsteret. Motstand og mobilisering nedenfra skal svekkes og knekkes systematisk. Aktivister skal knebles og isoleres fra de større mengdene. Og de større mengdene skal bli skremt.

Hvem er fanebærere for en demokratisk tradisjon, må vi spørre: PST – eller vi? Bli med i Internasjonale Sosialister og finn det ut selv.

Monika Ustad og
Thomas Kvilhaug

Avsender: IS, PB 9226 Grønland, 0134 Oslo

SOSIALISME NEDENFRA ★ 2013

Lørdag 25. mai kl 12.00-20.00
BLS, Nordahl Brunsgate 22, Oslo

Program

12.00: Olje og klimajobber

14.00: Kvinnefrigjøring, antirasisme & homofil kamp
- klassespørsmål eller verdispørsmål?

16:00: Syria - en revolusjon vi må støtte

18.00: Sosialisme Nedenfra: en trussel mot rikets sikkerhet?

Blant innleiderne: *Ghayath Naisse, Randi Færevik, Andreas Ytterstad, Thomas Kvilhaug, Susan Lyden, Vegard Velle og Gunnar Steinsholt*

Gratis og åpent for alle. Fest/sosialt på kvelden.

Arrangør: *Internasjonale Sosialister*

 intsos.no

 [snurl.com/sosialisme](https://www.facebook.com/snurl.com/sosialisme)

